

Οι Γερμανοί σφαγιάζουν 1.450 άνδρες, γυναίκες και παιδιά στον Μελιγαλά! [13-15 Σεπτεμβρίου 1944]

Γονική Κατηγορία: [Ιστορική Βιβλιοθήκη](#)

Κατηγορία: [Έπος 1940 - 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος](#)

Δημοσιευμένο στις Δευτέρα, 15 Σεπτέμβριος 2014 12:00

Από τον/την Περί Πατρίς

Προβολές: 30

"Είναι Σεπτέμβριος του 1944...

Οι Γερμανοί φεύγουν αφήνοντας πίσω τους ανοιχτές πληγές αλλά και ανακούφιση διότι το τραγούδι της Ελευθερίας αρχίζει να ακούγεται, να ανεβαίνει και να κατακλύζει βουνά και κάμπους.

Ξαφνικά όμως παγώνουν τα χείλη, διότι ένας νέος εχθρός φαίνεται εις τον ορίζοντα για να δείξει ότι τα βάσανα δεν τελείωσαν ακόμη. Κι αυτή τη φορά ο εχθρός είναι "Έλληνες", ξενοκίνητοι, σταλμένοι και κατευθυνόμενοι από τον κόκκινο φασισμό, τον αδυσώπητο εχθρό του ωραίου, του υψηλού, του πνεύματος, της Ελλάδος, της Ελληνικής ψυχής...

Τα ξημερώματα της 9ης Σεπτεμβρίου 1944, ημέρα Κυριακή, οι κομμουνιστοσυμμορίται επιτίθενται κατά της Καλαμάτας με δυο συντάγματα και με χιλιάδες χωρικούς βιαίως επιστρατευμένους. Εις τας 6 το απόγευμα και μετά από μάχη 12 ωρών συντρίβεται η φρουρά της πόλεως, η οποία ελέγχει το πιθανόν σημείον εισβολής και τότε, μετά από αγωνία και απεγνωσμένες προσπάθειάς αποφασίζεται η ηρωική έξοδος των πολιτών και των υπερασπιστών από την Καλαμάτα και η πορεία τους προς τον Μελιγαλά, την σπουδαιότεραν βάση αντιστάσεως των Εθνικοφρόνων εις όλην την Μεσσηνίαν!

Έτσι λοιπόν εις τας 2 το πρωί της 10ης Σεπτεμβρίου ξεκινά μια μεγάλη φάλαγγ αποτελούμενη από πολεμιστάς, αλλά και πολύν άμαχο πληθυσμό προς τον Μελιγαλά, ενώ αμέσως μετά οι ελασίται γίνονται κύριοι της Καλαμάτας, σφάζοντας και ρημάζοντας το κάθε τι. Υπολογίσιμος εχθρός τους τα παληκάρια που αποτελούν το τάγμα Μελιγαλά, αλλά ολίγοι για να αντιμετωπίσουν τα στίφη των αιματοβαμμένων φονιάδων, με επι κεφαλής τον αδίστακτο Άρη Βελουχιώτη, ο οποίος δίνει διαταγή εις τους άνδρες του να μην αφήσουν τίποτα όρθιο!

Το πρωί της 13ης Σεπτεμβρίου 1944 αρχίζει η επίθεση κατά του Μελιγαλά, όπου ο πληθυσμός του απο 3.000 που ήταν, έχει φθάσει την στιγμήν εκείνη εις 7.000 φιλοξενώντας τους Έλληνες όλων των γύρω περιοχών. Ο Μελιγαλάς κρατάει καλά. Οι γενναίοι Έλληνες πατριώται, πολεμούν νυχθημερόν σαν λιοντάρια.

Εις τας 14 Σεπτεμβρίου, ημέρα της γιορτής του Τιμίου Σταυρού, για να δείξουν οι κομμουνισταί, περιτράνως, οτι είναι εχθροί και καταστροφεείς όλων των αιώνιων αξιών, φθάνουν αλλαλάζοντας κοντά εις τα συρματοπλέγματα του

στρατοπέδου των Ελλήνων, για να χορτάσουν τις βρωμερές ψυχές τους με αίμα αδελφικό.

Η προσπάθεια των γενναίων πολιορκημένων να ζητήσουν βοήθεια από τους Γαργαλιάνους αποτυγχάνει, καθώς και το σχέδιο τους για έξοδο από τον Μελιγαλά, και τέλος, κατόπιν προδοσίας, οι συμμορίται κατορθώνουν και εισχωρούν εις τας γραμμάς των αμυνομένων.

12 το μεσημέρι της 15ης Σεπτεμβρίου 1944: Ο Μελιγαλάς παραδίδεται στα χέρια των εξαγριωμένων ΕΛΑΣιτών με επι κεφαλής τον Άρη Βελουχιώτη με τους μαυροσκούφηδες εγκληματίες καβαλλάρηδες του με Σλαβικά ρούχα της Στέππας. Ακολουθούν σκηνές φρίκης, σκηνές ντροπής για το ανθρώπινο γένος!

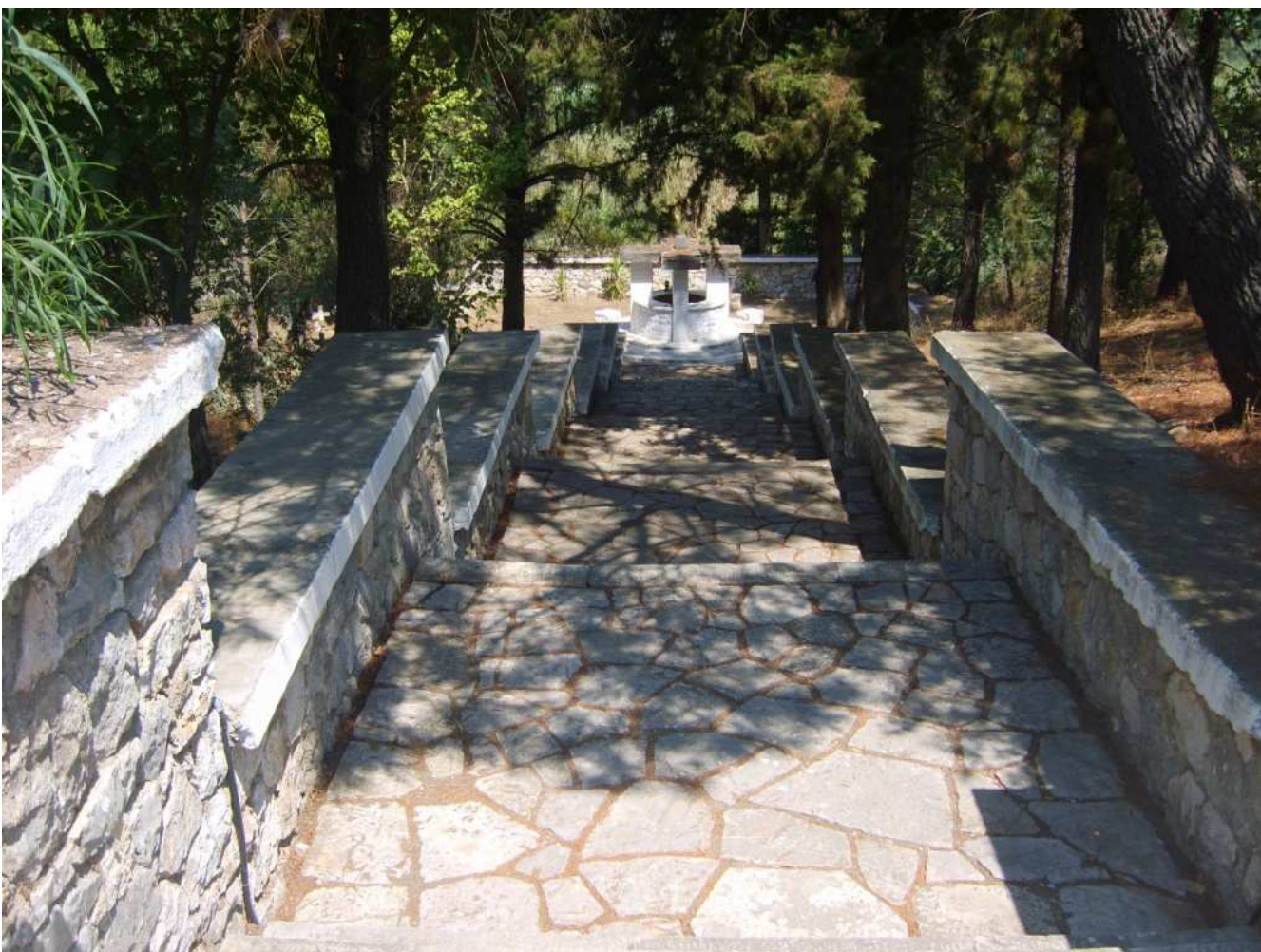
Αμέσως σφάζονται 41 τραυματίαι εις το Νοσοκομείον με όλο το ιατρικόν προσωπικόν. Αθώα γυναικόπαιδα και γέροι κομματιάζονται εις τους δρόμους, έγκυοι γυναίκες ξεκοιλιάζονται, κοπέλες βιάζονται κτηνωδώς. Η Ελληνική σημαία κατεβαίνει από την Κοινότητα και εις την θέσιν της βάζουν ένα κόκκινο πανί.

Όσοι απέμειναν ζωντανοί φυλακίζονται, ενώ τα γυναικόπαιδα κλείνονται χωρίς νερό και φαγητό σε διάφορα υπόγεια. 18 έγκριτοι Καλαματιανοί, οι οποίοι ατυχώς εγλύτωσαν, οδηγούνται εις την Καλαμάτα, όπου κατακρεουργούνται και τους κρεμούν εις τα πολύφωτα του Δημοτικού φωτισμού της κεντρικής πλατείας της Καλαμάτας.

Τέλος όλοι οι φυλακισμένοι οδηγούνται δεμένοι, ανά τρεις, 2 χιλιόμετρα έξω του Μελιγαλά εις την μεγάλη δεξαμενή, γνωστή ως πηγάδα, όπου με τα φοβερά σύνεργα βασανιστηρίων, όπως πριόνια, τσεκούρια, τζουγκράνες, μαχαίρια, κονσερβοκούτια, κατασφάζονται και πετιούνται μέσα εις την "πηγάδα" μαζί με πολλούς ζωντανούς, μπροστά εις τα τεράστια από φρίκη και σπαραγμό μάτια των οικογενειών τους, οι οποίες υποχρεώθησαν να παρακολουθήσουν τα βασανιστήρια και την σφαγήν των οικείων τους".

Η σελίς αυτή της Ιστορίας μας είναι ντροπή και παραφωνία μεταξύ των άλλων ενδόξων σελίδων της. Είναι όμως οδυνηρή διδαχή για το σήμερα, για το αύριο, για το πάντοτε.

Τιμή και δόξα και ευγνωμοσύνη εις αυτούς, που με το αίμα τους κράτησαν το όνομα του "Έλληνας" ψηλά, καθαρό, άσπιλο. Και τέτοιοι είναι και οι 1500 ένδοξοι νεκροί του Μελιγαλά.

Πρέπει λοιπόν να τιμάται η μνήμη των θυμάτων του Μελιγαλά για να μας θυμίζει τον άδικο χαμό τους, αλλά και την βαρβαρότητα των ανθελλήνων σφαγέων τους;

Πηγή: [Περί Πατρίς](#)